

topinions דעות

שלחו להדפסה

מאבק עובדים

אל תפסיקו לשובת עכשיו! הקריאה "לחזור לשפיות" ולהפסיק את השביתה ב"פתוחה", רק מחדדת עד כמה מאבק המנחים הוא אקט של נורמליות גיל ונטורה

שביתת המנחים באוניברסיטה הפתוחה סוגרת 40 ומשהו ימים. היא מתבגרת. בימיה הראשונים היא היתה צעירה וצודקת. עכשיו מתחילים לזנב בה מאחור, לאגף אותה באסטרטגיות שקולות ומדודות, ניכרים בה קמטים... אך היא עדיין צודקת לאללה.

הנהלת האו"פ שהשיבה ב"גורנישט" נמרץ לדרישה להסכם קיבוצי בתחילת השביתה, עלתה ירושלימה לוועדת החינוך של הכנסת יחד עם נציגי המנחים. הוועדה קבעה כי "בסיום המו"מ יש לעגן את יחסי העבודה בהסכם קיבוצי, לכל הפחות בעבודת ההנחיה". אך מדיניות ה"חפשו את ההסכם הקיבוצי בסיבוב" נמשכה.

שננים לאללה שם בהנהלה. חשבו על הכל עוד קודם. ראשית, הם החליפו משרד יחסי ציבור, שנית, גדשו את הקמפוס ברמת אביב במאבטחים. שלישית, שיגרו עדכונים מתמידים וסוכריות אקדמיות חמוצות מרייטינג לסטודנטים ("אל תגישו מטלות, חמודים, ולעזאזל הרמה האקדמית") והעיקר – סגדו לעיקרון ה"שימרו על דממה תקשורתית סבירה, כי הזמן פועל לטובתנו". והאמת? עושים בשכל. לסטודנטים מתייבש המוח, למנחים מתייבשים המקורות הכלכליים ורק בארמון האו"פ ברעננה עובדים המזגנים כרגיל.

אבל רגע לפני שפותחים בקומה העליונה את השמפניות, הייתי רוצה להזכיר את אותה אמת משעממת וטרחנית שבזכותה השביתה תצליח: היא מוצדקת. לסטודנטים אין שום מילות נחמה. אך לרשות המנחים עומד רק נשק אחד, עתיק כמו קרבין ובלתי שיווקי בעליל – הצדק איתם.

לפני כמה ימים ביצע עמית שלי, **ד"ר מרדכי שורץ**, תרגיל חביב ב"הפרד ומשול", שללא ספק נשא חן רב בעיני הבכירים. מבחינתו, האו"פ היא גוף נדיב, סבלני, רחום וטוב לב, ואם לצטט דברים בשם אומרם: "משרות המרכזים והמנחים אינן צמיתות ואינן מקנות ביטחון תעסוקתי, אולם מרכזים ומנחים רבים עובדים באוניברסיטה הפתוחה שנים רבות, ומעולם לא פוטר אדם מהאוניברסיטה הפתוחה באופן שרירותי".

וואללה, דוקטור? תאר לך שלפני מאה שנים היית קורא מאמר מערכת בנושא מעמד האשה שהיה כולל פסקה: "נשים רבות, בחוצפה רבה, מתעקשות לקבל זכות בחירה כמו גברים, למרות שכל הבעלים בישראל מפרנסים את נשותיהם, ואף מעניקים להן כסף לבזבזים, ומעולם לא דווח על אשה שבעלה העיף בבעיטה מהבית". בדיוק בגלל הרוח הפטרונית הזו צריך הסכם קיבוצי, ומהר.

ואם כבר מדברים על כסף, מוטק'ה, במצעד "האנשים שאוכלים הכי הרבה חרא באופן אישי בגלל השביתה באו"פ", אפשר לדרג במקום השלישי הרחק מאחור את הנהלת האוניברסיטה הפתוחה. מגובים בביטחון תעסוקתי

גיל ונטורה צילום: דנה קופל

לחצו כאן להגדיל הטקסט

לחצו להקטין את הטקסט

טוטאלי, המצוקה שלהם היא בעיקר פסיכולוגית, ולכל היותר נכנסת בקטגוריה של "אי נעימות קלה עד גבה גלית". במקום השני, בתחרות צמודה על המקום הראשון, ניצבים הסטודנטים. הם מאבדים זמן יקר, הם עומדים לבזבז עוד זמן וכסף בהמשך, החיים שלהם חטפו זך רציני, והם חווים חוויה פסיכולוגית בעייתית יותר – אי וודאות.

במקום הראשון ניצבים המנחים. לא בגלל שהם קורבנות מסכנים. בגלל שחודשיים לא נכנסת להם משכורת. קטונתי מלדבר בשם כולם, אבל אני יכול לספר שהבנקאית שלי פתאום התחילה להתעניין בי, ובעיקר באלפי השקלים שכבר חודשיים דופקים נפקדות מהחשבון. סיפרתי לה על השביתה, והרגעתי אותה שאני מנסה להשלים חוסרים. היא בישרה לי שאין לה בעיה שאמשיך לעשות סדנאות וללמד בהם את עם ישראל לחשוב מחוץ למסגרת, אבל שלא אתחיל אפילו ברמז לחשוב מחוץ למסגרת האשראי שלי.

בזמן האחרון נשמעו קולות שקראו להפסיק את השביתה ו"לחזור לשפיות". אני מניח שאצל חלק מהמעורבים נתפס המאבק של המנחים כמפגן של אי שפיות. האמנם? הבה ונבדוק כיצד אלברט איינשטיין הגדיר את המושג. "אי שפיות פירושה לעשות את אותם דברים שוב ושוב, ולצפות לתוצאות שונות". ברוח הגדרה חותכת זו, וממעמקי שלב האמצע של השביתה, צריך לזכור – בתוך שיגרת ההרדמה האסטרטגית של ההנהלה, שנמשכת דה פקטו כבר שנים ארוכות, המאבק המטלטל והעיקש של המנחים היה ונותר האקט הכי נורמלי שראיתי מזה זמן רב בין כותלי האקדמיה. יאללה. ממשיכים.

[גיל ונטורה](#), פסיכולוג ומומחה לחשיבה יצירתית, מרכז הוראה ומנחה באוניברסיטה הפתוחה

חזרה